

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Stakkels Louis!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 159. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519225024/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Stakkels Louis!

var hendes Forstand borte. Een af Tilskuerinderne, en velhavende Kone, følte Medlidenhed med hendes Tilstand. Hun lod hende føre til sit Huus, og pleje med megen Omhu, indtil hun efter fire Maaneders Forløb atter blev sig selv mægtig. Hun spurgte om mig: jeg var guillotineret tilligemed min Fader -- vi stode jo Begge paa de Henrettedes Liste. Denne sørgelige Underretning skulde maaskee have berøvet hende Livet, dersom hun ikke havde føit, at hun snart skulde give det til en faderløs Skabning -- en Arvedeel, et betroet Klenodie fra den dyrebare, hedenfarne Ægtefælle. Denne Forestilling gav hende Styrke. Hun aabenbarede sin Tilstand og sin hele Historie for Madame *Petit*. -- Det var hende, vor *Petits* Kone; han selv var ved Armeen. Hun uddrog hende ikke sin moderlige Kjerlighed; men beholdt hende hos sig, og underholdt hende, tilligemed min Datter -- som Moderen efter mig havde kaldt *Louise* -- i næsten fire Aar."

„Ved denne Tids Forløb kom *Petit* tilbage, som General, Ridder og Invalid. Da han hørte hvem *Annette* var, overraskede han hende med den for hende bartad utroelige Efterretning om min Frelse, og indgjød hende det meget sandsynlige Haab, at jeg endnu maatte være iliv. Førend han endnu havde kunnet anstille Undersøgelser over mit Opholdsted, begav det sig saa heldigt, at en fra Danmark hjemkommende Adelsmand i et Selskab, hvor *Petit* var tilstede, kom til at nævne mig, og mit daværende Hjem. Og saaledes kaldtes da deres stakkels, landflygtige, venne- og frendeløse *Louis* tilbage til sin Fødestavn, til en Hustrues Barm, hvem han længe havde begrædt, som et Bytte for Graven, og til en Datters Omfavnelse, hvis Tilværelse han aldrig havde ahnet."

„Den gode *Petit* overlod mig Rougemont til Afbenyttelse; og vilde maaskee ganske have overdraget mig Samme, dersom ikke Døden -- en Følge af hans Saar -- havde snarligen bortkaldt ham. Hans Kone fulgte ham hastigt efter. De havde ingen Børn og Rougemont tilfaldt en Broder af hende, hvis nylig indtrufne Død gjør mig huusvild. En Capital, som min Fader havde tilgode i Arras, og som Skyldneren var saa særlig, efter min Hjemkomst at udbetale mig, har hidtil sikkrret mig for Mangel; men har aldrig kunnet gjøre mig rüg nok til at kjøbe denne mig saa dyrebare Ejendom. Jeg har gjentagne Gange søgt om Ansættelse baade hos den forrige, og den nærværende Regjering; men altid forgjæves: en mægtig Mand ved det napoleonske Hof havde

St. St. Blicher

været min Faders uforsonlige Fjende. Han vidste smidigen at lempe sig efter Tiderne: at ombytte den trefarvede Cocarde med den hvide, og indsmigre sig hos Bourbonnerne. Han og hans Familie blomstrer endnu frodigt i Hoffets Solglands, og derfor er det for mig ingen Lykke at vente i mit kjære, ulykkelige Fædreland. Og derfor, kjære Søn! vorder ogsaa det Offer, De fordrer af mig, af desmindre Værdie. Ja! vi ville Alle i deres venlige Danmark, i dette den huuslige Lyksaligheds, den borgerlige Friheds trygge Hjem tilbringe den Tid, som Forsynet endnu forunder os til at prise Viisdommen og Godheden i dets ubegribelige Styrelse.”

Og nu, du Elskelige! – ah! der staaer hun den Engel, og kikker mig over Skulderen – saa maa jeg slutte! Paa Mandag otte Døge bryder vort Regiment op, for at afløses af et andet. Om en Maaned i det seneste lader Du din Kirke pent oppynte med grønne Qviste og Blomster, og bereder Dig paa en fransk Vielsestale, for standsmæssigen at copulere den himmelske *Louise* til hendes lyksalige *Christian von Rosenberg*.